

6. TĒMA 1. – 7. NOVEMBRIS

TICĪBA, KAS DARBOJAS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jēk. 2:14-26; Rom. 3:27, 28; Tit. 2:14; 2. Kor. 4:2; Rom. 4:1-5; Joz. 2:1-21.

ATMIŅAS PANTS:

„Jo, kā miesa bez gara ir mirusi, tā arī ticība ir mirusi bez darbiem.”
(Jēk. 2:26)

Bīņš bija veiksmīgs ārsts un draudzes vecākais draudzē ar vairākiem simtiem locekļu. Viņš bija galvenais sponsors draudzes lielajiem projektiem, un viņa devīgums iedrošināja arī citus būt pašuzupurīgākiem. Ārsts bija arī lielisks sludinātājs. Kad mācītāja nebija, runāja viņš, un ikviens vēlējās dzirdēt viņa vēstis, kas bija teoloģiski dziļas, sirdī izjustas un garīgas.

Tad kādu dienu atklājās patiesība. Ārsts neieradās draudzē iepriekšējā sabatā ne tāpēc, ka viņš bija atvaļinājumā, kā daudzi domāja. Nē, viņš tika atrasts miris savas mājas pagalmā no izklaidējošo narkotiku pārdozēšanas. Vēl sliktāka bija šokējošā atklāsme, ka viņa guļamistabā atradās kaudzēm pornogrāfisku video un žurnālu. Draudze bija izmisusi, īpaši jaunie ļaudis, kas bija viņu uzlūkojuši kā savu paraugu. Lai gan mums visa tiesa ir jāatstāj Dieva rokās, ārsta rīcība noteikti radīja šaubas par viņa ticības patiesumu. Ko es ar to gribēju pateikt? Lai gan mēs esam glābti ticībā, mēs nevaram atdalīt ticību un darbus kristieša dzīvē. Tā ir svarīga, bet bieži pārprasta patiesība, kas aplūkota Jēkaba grāmatā.

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 8. novembrī!

Mirusi ticība

„Ko tas līdz, mani brāļi, ja kāds teic, ka viņam esot ticība, bet viņam nav darbu? Vai tad ticība var viņu izglābt?” (Jēk. 2:14) Kā mēs saprotam šo pantu glābšanas ticībā kontekstā? Izlasi Jēk. 2:15-17; salīdzini ar Rom. 3:27, 28; Ef. 2:8, 9!

Ticība bez darbiem. Jēkabs sniedz dzīvu ilustrāciju šāda veida viltus ticībai (Jēk. 2:15, 16). Kā mēs jau redzējām, paklausība Jēkaba grāmatā ir saistīta ar attiecībām. Kā mēs izturamies pret brāli vai māsu draudzē, kam nepieciešama palīdzība? Ar vārdiem vien nepietiek. Mēs nevaram vienkārši pateikt: „Ej ar mieru sirdī. Dievs nodrošinās”, ja Dievs mums ir iedevis līdzekļus, lai palīdzētu šim brālim vai mātai.

Protams, vajadzību var būt bez gala, un mēs nevaram tās visas apmierināt. Bet ir kāds princips, ko sauc „spēks, palīdzot vienam”. Mēs esam Jēzus kājas un rokas, un mēs varam palīdzēt „vienam cilvēkam vienlaikus”. Tieši tā Jēzus parasti strādāja. Marka 5:22-34 vīrs, kura meita bija uz nāves gultas, lūdza Viņa palīdzību. Pa ceļu ejot, sieviete tuvojās Viņam no muguras un aizskāra Jēzus drēbes. Pēc dziedināšanas Jēzus varēja turpināt ceļu un sieviete būtu priecīga devusies prom. Bet Jēzus zināja, ka viņai ir nepieciešams kaut kas vairāk par fizisku dziedināšanu. Tāpēc Viņš apstājās un veltīja laiku, lai viņa varētu iemācīties būt Jēzus lieciniece, ne tikai saņemt, bet arī līdzdalīt. Tad Viņš izteica tos pašus vārdus, kas ir uzrakstīti Jēk. 2:16: „Ej ar mieru!” (Marka 5:34). Bet, atšķirībā no Jēkaba vārdiem, šoreiz tie kaut ko nozīmēja!

Ja mēs atzīstam vajadzību, bet neko nedarām, mēs esam palaiduši garām iespēju vingrināt ticību. To darot, mūsu ticība kļūst vājāka un nedzīvāka. Tas ir tāpēc, ka ticība bez darbiem mirst. Jēkabs apraksta to pat vēl spēcīgākos vārdos: ticība jau ir mirusi. Ja tā būtu dzīva, tad būtu redzami darbi. Ja tā tāda nav, tad kas tajā labs? 14. panta beigās Jēkabs uzdod jautājumu par šāda veida ticību bez darbiem un bez vērtības. Grieķu valodā tas izskan daudz spēcīgāk nekā citos tulkojumos: „Tāda ticība nevar viņu izglābt. Vai tad var?” Atbilde, ko Jēkabs no mums sagaida, ir skaidrs „nē!”.

Kā mēs varam iemācīties labāk izteikt savu ticību ar darbiem, pasargājot sevi no pievilšanas, ka darbi mūs glābj? _____

Glābjošā ticība

Izlasi Jēk. 2:18! Kas ir galvenā doma, ko Jēkabs izsaka? Kā mēs parādām ticību ar saviem darbiem? _____

Jēkabs izmanto vispāratzītu retorikas tehniku, ar kuru priekšplānā izvirzīts potenciālais iebildumu cēlājs. Šajā gadījumā apšaubītājs cenšas sasvērt svarus starp ticību un darbiem, izsakot domu, ka tikmēr, kamēr cilvēkam ir viens vai otrs, ar viņu viss ir kārtībā. Bet doma, ko Jēkabs cenšas pateikt, ir: kristieši nevar cerēt uz glābšanu ticībā, ja nav tai atbilstošu darbu. "Parādi man savu ticību bez darbiem, savukārt es parādīšu tev savu ticību ar saviem darbiem." (18. pants)

Doma ir tāda, ka glābj ne jau kaut kāda ticība. Patiesu, glābjošu ticību raksturo labi darbi. Līdzīgi darbi ir labi darbi tikai tad, ja tie izriet no ticības. Ticība un darbi ir nedalāmi. Līdzīgi kā divas monētas puses – viena nevar eksistēt bez otras. Ticība ir vispirms un tad tā vada uz atbilstošiem darbiem.

Pārdomā Pāvila attieksmi pret darbiem Ef. 2:10, 1. Tes. 1:3, 1. Tim. 5:25 un Tit. 2:14! Kāpēc labi darbi ir tik svarīgi? _____

Pāvils nebija pret labiem darbiem kā tādiem. Viņš bija pret darbiem kā pret glābšanas līdzekli (sk. Gal. 2:16). Patiesībā Pāvils pasaka, ka tie, kas pajaujas uz bauslības darbiem, lai iegūtu glābšanu, atrodas zem lāsta, jo nevienam, kas cenšas tikt glābts, ievērojot baušļus, tas patiesībā neizdodas (Gal. 3:10). Paklausība ir iespējama, vienīgi pateicoties Svētā Gara dāvanai.

„Ja cilvēks ar nevienu no saviem labajiem darbiem nevar nopelnīt glābšanu, tad tai ir jābūt pilnīgi no žēlastības, ko saņem grēcinieks, jo viņš ir pieņēmis Jēzu un tic Viņam. Tā ir dāvana bez maksas. Par taisnošanu ticībā nav jāstrīdas. Un visi šie strīdi izbeigsies, tiklīdz tiks saprasts jautājums, ka kritušā cilvēka nopelni viņa labajos darbos nekad nenodrošinās viņam mūžīgo dzīvību.” (E. Vaita „Ticība un darbi” 19., 20. lpp.)

Kāpēc lieliskajai ziņai, ka mēs nevaram nopelnīt ceļu uz Debesīm, vajadzētu motivēt mūs mīlestībā uz Dievu darīt visus labos darbus, ko vien mēs spējam? _____

Dēmonu „ticība”

Ja nav darbu, tad ir tikai viens veids, kā „pierādīt” kāda cilvēka ticības patiesumu: ar pareizām doktrīnām. Ja es ticu pareizajām mācībām, tad man noteikti ir ticība, vai ne?

*Izlasi 2. Kor. 4:2; 1. Tim. 2:4; Jēk. 5:19, 20; 1. Pēt. 1:22 un 1. Jāņa 3:18, 19!
Ko šie panti mums stāsta par to, cik svarīga ir patiesības zināšana?_____*

Nav šaubu, ka intelektuālām zināšanām par patiesību ir sava vieta, ļoti svarīga vieta. Tomēr šīs zināšanas pašas par sevi nav pietiekamas, lai pierādītu, ka cilvēkam ir glābjoša ticība.

Kāds brīdinājums mums ir dots Jēk. 2:19 par nepareizu patiesas ticības izpratni?_____

Pamatapgalvojums par ticību Vecajā Derībā ir 5. Moz. 6:4: „Klausies, Israēl! Kungs, mūsu Dievs, ir viens Kungs!” Pazīstams kā Šema (jo pants sākas ar šo ebreju vārdu), šis pants skaidros vārdos apkopo ticību vienam Dievam. Ikviens cita Bībeles mācība izriet no šīs pamatpatiesības.

Bet pat dēmoni tic šai patiesībai. Patiesībā – viņi zina, ka tas tā ir! Un tomēr, ko labu tā tiem dod? Viņi dreb Dieva klātbūtnē, tāpat kā sastopoties ar Jēzu un izdzirdot Viņa pavēli iziet no viņu upuriem (Marka 3:11, 5:7).

Intelektuāla ticība, kurai nav nekādas ietekmes uz mūsu uzvedību, ir nederīga. Tā ir tāda pati ticība kā dēmoniem, kas aktīvi darbojas, lai pieviltu mūs ar viltus mācībām un meliem. Tāpat kā Israēlu Jēzus laikā, dēmoni iedrošinās ļaudis ticēt viņu krāpšanām, kas balstītas uz viņu upuru ilgām turēties pie nešķīstas un netaisnas uzvedības: „Gars saka skaidri, ka vēlākos laikos daži atkritīs no ticības un pievērsīsies maldu gariem un dēmonu mācībām.” (1. Tim. 4:1)

Ticībai ir jāatklājas mūsu dzīvēs, vai arī tā nebūs glābjoša ticība. Tā drīzāk ir „dēmonu ticība”, un tāda ticība mūs neglābs vairāk kā viņus.

Ābrahāma ticība

Izlasi Jēk. 2:21-24 un salīdzini to ar Rom. 4:1-5, 22-24! Kā Ābrahāma ticība ir aprakstīta šajos pantos, un uz ko ir balstīta taisnošana? _____

Interesanti, gan Jēkabs, gan Pāvils citē 1. Moz. 15:6, bet šķiet, ka viņi nonāk pie pretējiem secinājumiem. Saskaņā ar Jēkabu, Ābrahāms tika taisnots ar darbiem, bet Pāvils Rom. 4:2, šķiet, skaidri noliedz šādu iespēju (salīdzini ar 24. pantu).

Tomēr Rom. 4. nodaļas tiešais konteksts ir saistīts ar jautājumu, vai taisnošanai ir nepieciešama apgraizīšana, tas ir, vai pagāniem ir jāklūst jūdiem, lai tiktu glābti (Rom. 3:28-30). Pāvils parāda, ka Ābrahāma ticība, nevis viņa „apgraizīšanās” darbs bija taisnošanas pamats, jo Ābrahāms ticēja vēl pirms tika apgraizīts. Ābrahāms saņēma apgraizīšanu vēlāk, kas bija kā ārēja zīme viņa iekšējai ticībai (Rom. 4:9-11). Bet tikai ar darbiem, pat ar apgraizīšanu, nepietiek, lai būtu taisnots, jo tikai tie, kas „staigā tās ticības pēdās, kas mūsu tēvam Ābrahāmam bija pirms apgraizīšanas”, tiks taisnoti.

Vai šis uzsvars patiešām ir tik atšķirīgs no Jēkaba teiktā? Pāvils turpina, izmantojot to pašu „pierādījumu” Ābrahāma ticībai, ko lietoja Jēkabs (sk. Rom. 4:17-21). Ābrahāms ticēja, ka Dievs var augšāmcelt Īzaku, jo Viņš „mirušos dara dzīvus un sauc esamībā to, kā vēl nav, it kā tas jau būtu” (17. p., sal. ar Ebr. 11:17-19). Pāvils arī definē, kāda ir glābjoša ticība: „... un bija pilnīgi pārliecināts, ka to, ko Viņš ir apsolījis, Viņš ir varens arī izdarīt” (Rom. 4:21). Īsāk sakot, ticība, kas uzticas Dievam un ievēro Viņa apsolījumus, kā arī paklausīgi paļaujas uz Viņa vārdu, ir glābjoša ticība. Šie darbi nav „bauslības darbi”, bet „ticības darbi”. Vai, kā to raksta Jēkabs: „Tu redzi, ka ticība viņa darbiem līdzdarbojās un ar darbiem ticība tapa pilnīga.” (Jēk. 2:22)

Daudzi uzsver ticības un darbu svarīgumu, bet pat atdala abus, vismaz zināmā mērā. Patiesa ticība ir „ticība, kas darbojas caur mīlestību” (Gal. 5:6). Labie darbi nav tikai ticības ārēja pazīme. Tie ir ticības izdzīvošana. Ābrahāma ticība Dievam, kas radījis visu dzīvību, motivēja viņu paklausīt Dievam, upurējot vienīgo dēlu Īzaku. Saskaņā ar Jēkabu, ticība kļūst pilnīga paklausot.

Kāda ir tava personīgā pieredze, kā darbi (jeb to trūkums) ietekmē tavu ticību? _____

Rāhābas ticība

„Vai arī mauka Rāhāba tāpat netika attaisnota ar darbiem, kad uzņēma sūtņus un parādīja tiem bēgšanai citu ceļu?” (Jēk. 2:25) Izlasi Joz. 2:1-21! Kā mēs saprotam šo piemēru glābšanas ticībā kontekstā? _____

Saskaņā ar Ebr. 11:31, Jērikas iedzīvotāji neticēja. Lielākā daļa mūsdienu tulkojumu raksturo viņus kā „nepaklausīgus”. Jērikas iedzīvotāji zināja par Israēla izcilajām uzvarām pār midiāniešiem un amoriešiem, tāpēc viņi labi apzinājās Israēla Dieva spēku. Dieva spriedums Israēlam Baālpeorā mācīja Jērikas ļaudīm par Viņa svētumu, kā arī pretīgumu pret elkdievību un morāles trūkumu: „Visi šie notikumi Jērikas iedzīvotājiem bija zināmi, un bija daudzi, kam bija tāda pati pārliecība kā Rāhabai, lai gan viņi atteicās paklausīt.” (E. Vaita „Sentēvi un pravieši” 492. lpp.)

Rāhaba netika glābta sava negodīguma dēļ, bet gan neskatoties uz to. Viņa ticēja patiesajam Dievam un rīkojās saskaņā ar šo ticību, paglābjot izlūkus, ko bija sūtījis Jozua. Bija arī nosacījumi: viņa paklausīja vēstnešu norādījumam izkarināt ārā pa savu logu sarkanu virvi, kas atgādināja par asinīm, kas tika izslacinātas uz israēliešu namdurvīm viņu atbrīvošanas laikā (sk. 2. Moz. 12:21-24). Lai gan tālu no pilnības, Rāhabas dzīve ir paraugs ticībai, kas parāda Dieva piedošanas un žēlastības realitāti ikviena cilvēka dzīvē, kas ir labprātīgs spert ticības soļus un uzticēties Dievam tajā, kāds būs iznākums.

Izlasi Jēk. 2:26! Kā šis pants apkopo ticības un darbu attiecību? _____

Tieši tāpat kā ķermenis bez dzīvības dvasas ir tikai liķis, tā arī ticība bez darbiem ir mirusi. Bez tam, ja nav reālas ticības, jebkura “paklausība”, kurai mēs cenšamies nodoties, tikai palielina “mirušo darbu” skaitu (Ebr. 6:1, 9:14), kas Dieva acīs ir bezjēdzīgi.

Ielasmeita glābta ticībā? Ja tas būtu vienīgais glābšanas ticībā piemērs, kādus secinājumus mēs vēl varētu no tā izdarīt? Kādu cerību tu vari paņemt sev no šī stāsta? _____

PIEKTDIENA, 7. NOVEMBRIS

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Kad paša es ir pilnībā nolikts malā, tad tu vari iegūt jaunu un bagātīgu pieredzi. Tu ieraudzīsi pats savas nepilnības, esot pazemojies krusta pakājē, un, uzlūkojot Kristus pilnību, paša es kļūs nenozīmīgs.

Kristus redzīgai acij izskatīsies kā pievilcīga jaukuma pilnība. Tad Viņa veidols būs prātā un sirdī un tiks atklāts raksturā. Dievišķā prāta zīmogam ir jāizveidojas sirdī un jāatklājas dzīvē. Nāc pie Jēzus savā vajadzībā, lūdž dzīvā ticībā, turies cieši pie dievišķā spēka rokas, tici, un tu redzēsi Dieva glābšanu. Ja tu tiksī mācīts, tad Dievs būs tavš Skolotājs. Ja tu tiksī vadīts, tad Viņš tevi vedīs pie dzīvā ūdens straumēm.” (E. Vaita „Liecības Dienvidāfrikai” 26. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Pārlasi Jēk. 2. nodaļu! Kāda būtiska vēsts šeit ir tiem, kas uzticas tikai Kristus taisnības nopelnam viņu glābšanā?

2. Daži apgalvo, ka Jēkabs runā par ticību un darbiem citādi nekā Pāvils un ka mums vajadzētu skaidrot Jēkabu ar viņa paša vārdiem. Kas nepareizs ir šādā domāšanā? Kāpēc īpaši šajā gadījumā ir svarīgi paturēt prātā, ko citi panti saka par ticību un darbiem? Protestantu reformācijas karstumā katoļu apoloģēti bieži ķērās pie Jēkaba grāmatas, lai aizstāvētu Romas baznīcu pret protestantiem. Kāpēc tas mums parāda, cik svarīgi ir balstīt mūsu doktrīnas uz visiem pantiem, kas ir mūsu rīcībā?

3. Bieži ir dzirdēts teiciens, ka ticība un darbi ir jātur „līdzsvarā”. Vai tu piekrīti šim apgalvojumam šīs tēmas gaismā? Pārrunājiet savas atbildes kopā ar citiem grupā!

4. Kāpēc Jēkaba grāmatā (un citur Jaunajā Derībā) nav pieminēta Ābrahāma kļūme ticības jautājumā saistībā ar Ismaēlu vai Rāhābas meli? Ko šis fakts mums māca par to, ko nozīmē būt Kristus taisnības aplātam?
